

PUHE

GETTYSBURGIN HAUTAUSMAAN VIHKIÄISTILAISUUDESSA

Seitsemänyhdeksättä vuotta sitten meidän isämme synnyttivät täällä manterella uuden kansakunnan, joka oli vapaudessa siinnyt ja siihen vakaumukseen vihkiytynyt, että kaikki ihmiset ovat luodut tasa-arvoisiksi.

Nyt me olemme joutuneet suureen sisällissotaan, joka on osoittava, voiko tämä kansakunta tai mikään näin syntynyt ja tähän vakaumukseen pitäytyvä kansakunta kauan säilyä. Olemme kokoontuneet eräälle tämän sodan suurelle taistelulentäille. Olemme tulleet vihkimään osan tätä kenttää viimeiseksi leposijaksi niille, jotka täällä antoivat henkensä jotta tämä kansa eläisi. On täysin oikein ja paikallaan, että me näin teemme.

Mutta laajemmassa mielessä me emme voi vihkiä, me emme voi pyhittää, me emme voi siunata tätä maata. Ne urheat miehet, elävät ja kuolleet, jotka täällä taistelivat, ovat pyhittäneet sen paljon yli meidän vähäisen lisäämis — ja vähentämiskykymme. Maailma ei juuri huomaa eikä kauan muista, mitä me täällä sanomme, mutta ikinä se ei voi unohda, mitä he täällä tekivät. Paremminkin on meidän, elävien, täällä vihkiytyminen siihen keskeneräiseen työhön, jonka täällä taistelleet ovat niin jalosti tähän asti saattaneet. Meidän, paremminkin, on täällä vihkiytyminen vielä edessä olevaan suureen tehtävään — että opimme näiltä kunnioitetuilta vainajilta täydemmin omistautumaan sille asialle, jolle he omistautuivat viimeiseen täyteen määrään asti — että me täällä juhlallisesti päätämme, etteivät nämä vainajat ole kuolleet turhaan — että tämä kansakunta on Jumalan suojeluksessa kokeva vapauden uuden syntymän — ja että kansalle kuuluva ja kansan hyväksi ja kansan avulla käytetty hallitusvalta ei ole maailmasta katoava.

ABRAHAM LINCOLN.

Marraskuun 19 päivänä 1863.

Suomentanut Juhani Jaskari